

да вонѣше още на лошо. Слѣдъ 8-ий Августъ, азъ въ този день за пръвъ пѣтъ можахъ да останѣ у дома си цели 4 часа. На Балканътъ стана вѣче тихо; днеска не се чуваха топовни гърмежи; на душата ми стана легко и отдавно вѣче така спокойно не бѣхъ спалъ, както този день можахъ да заспа. Ние мислехме че е дошълъ свършѣкътъ на това челоуѣско кланѣе и че Сюлейманъ си е занесълъ много-здравѣе. Никой не знаеше положително кѣдѣ се той намѣрва; говорѣха че сѣ го повикали въ Цариградъ; послѣ се научихме, че той оставилъ на Балканътъ една часть отъ войската си, съ другата отишълъ къмъ Плѣвенъ за да помогне на Османъ-наша; нѣкои пакъ мислѣха че той, може-би, още сѣди на Шипка и навѣрно ще се опита изново да прави настѣпление. Бѣше извѣстно само това, че Турцитѣ останаха на Балканътъ въ голѣмо количество, захванаха добри позиции на високитѣ мѣста и по тѣхнитѣ гористи склонове, че тѣ правятъ тамъ нови укрѣпления, които нашитѣ гранати отчасти разваляха. Гърмежътъ на топоветѣ не се прекъснуваше нито единъ день и въ болницата донасяха всѣки день по нѣколко души ранени. Но сега опасността не бѣше голѣма и любопитството ме привличаше да отида на планината, още когато азъ я глѣдахъ отъ Габровския мостъ или отъ горнитѣ прозорци на болницата. Азъ отдавно желаяхъ да се запозная тамъ на мѣстото съ расположението на нашитѣ и на неприятелскитѣ позиции, да поглѣдамъ отъ близо страшната картина на сражението; да вида боятъ и неговитѣ ужасни слѣдствия; но прѣди всичко не бѣше ми възможно да оставя моитѣ обязанности; и вто-